

VAN EEN KLEIN MEISJE IN EEN HOGE BANK

DOOR RIEK

G. F. CALLENBACH N.V. — NIJKERK

Van een klein meisje in een hoge bank

door
RIEK

MET TEKENINGEN VAN FRANS MEIJER

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1. A-VOND

Het is a-vond.

Zwart en don-ker staat daar de gro-te, gro-te kerk
met de ho-ge to-ren.

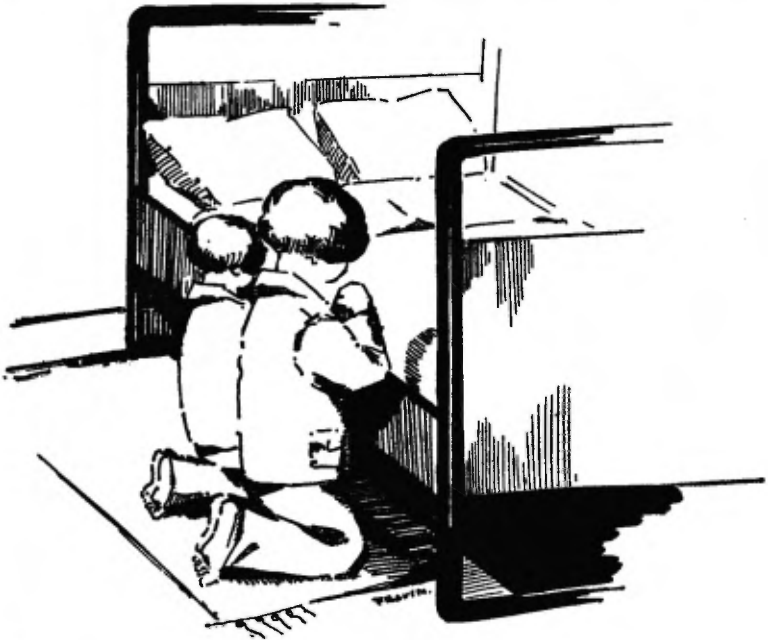
Die steekt ver de lucht in, net of hij naar de ster-ren
wijst.

Dicht bij de kerk staat een groot huis en tus-sen het
huis en de kerk is een tuin.

Een don-ke-re tuin.

Het huis is ook don-ker. . . . van bui-ten.

Maar in het huis is het licht.
In dat huis wo-nen Loes en Mies en Va-der en Moe-der.
En Ma-rie ook nog.
Loes en Mies zijn al naar bed.
Va-der en Moe-der zit-ten nog in de ka-mer en Ma-rie
is in de keu-ken.
Va-der schrijft in een groot, dik boek en Moe-der zit
te naai-en.
De pen-du-le tikt zacht-jes: tik-tak, tik-tak, tik-tak. . . .
Ver-der hoor je niets.
Al-leen af en toe het kras-sen van Va-ders pen.
Bo-ven, in het gro-te, wit-te le-di-kant, lig-gen de twee

klei-ne meis-jes, die al lang moes-ten sla-pen.
Zo-e-ven, wel een half uur ge-le-den, heeft Moe-der haar twee meis-jes naar bed ge-bracht. En, sa-men hebben ze haar knie-tjes ge-bo-gen, eer ze in bed stap-ten. Ze heb-ben den Hee-re ge-vraagd, of Hij hen al-len wil-de be-wa-ren in de nacht.

Toen heeft Moe-der Loes en Mies heer-lijk on-der-ge-stopt en ze goe-de nacht ge-kust.

„Zul-len jul-lie nu gauw gaan sla-pen?“

„Ja, Moes!“ heb-ben ze ge-zegd.

Moe-der is weer naar be-ne-den ge-gaan, de gang door, de trap af, . . . al-les is weer stil ge-wor-den.

Loes en Mies lig-gen sa-men in het gro-te, wit-te le-di-kant. Als twee klei-ne vo-gel-tjes in hun war-me nest-je. Ze zeg-gen niets, maar ze hou-den de oog-jes nog o-pen.

2. IN HET GRO-TE BED

Ja, Loes en Mies lig-gen in het gro-te, wit-te le-di-kant.

Maar ze kun-nen niet sla-pen. Daar-om hou-den ze de oog-jes nog o-pen.

Het is ook zo licht in de ka-mer!

Want bui-ten is nu het maan-tje op-ge-ko-men. Het schijnt op de muur van de kerk en op de bo-men in de tuin.

Het gluurt zo vrien-de-lijk naar bin-nen, net of het zeg-gen wil: Wel te rus-ten, lie-ve kin-de-ren! Ik moet nog

e-ven naar jul-lie kij-ken, hoor!

Wat heeft de maan toch een vrien-de-lijk ge-zicht!

Loes kijkt er naar en Mies kijkt er ook naar. . . . een he-le poos.

Loes zegt: „Zou jij nu naar be-ne-den dur-ven lo-pen?”

Mies zegt heel dap-per: „Ik wel, hoor!”

„Ja, maar,” zegt Loes, „in de gang en op de trap is het nu heel don-ker. Daar schijnt het maan-tje niet.”

Ja, dan is het wel een beet-je a-ke-lig.

„Maar als we sa-men gin-gen, zou ik wel dur-ven.”

Ze krui-pen wat die-per on-der de de-kens.

Mies vraagt weer: „Wat zou-den Va-der en Moe-der nu doen? En Ma-rie in de keu-ken?”

Loes, die de oud-ste is, zegt: „Ik denk, dat Va-der een preek maakt, die hij Zon-dag aan de men-sen gaat ver-tel-len.”

„Ja, dat denk ik ook,” zegt Mies. „Zou de Hee-re Je-zus daar dan ook naar luis-te-ren?”

„Na-tuur-lijk, want Moe-der zegt, dat de Hee-re al-les kan ho-ren en zien.”

Daar moet Mies lang o-ver den-ken.

„Al-les?” vraagt ze en Loes ant-woordt: „Ze-ker, al-les!”

„Dan ziet Hij ons nu ook!” zegt Mies en ze kijkt eer-bie-dig om-hoog. . . . naar het maan-tje, naar de ster-ren. . . . nog ho-ger!

Maar nu duurt het niet lang meer, of Loes en Mies sla-pen als mar-mot-jes.

Het maan-tje lacht zo vrien-de-lijk!

3. DE VOL-GEN-DE MOR-GEN

De zon staat al een he-le poos aan de he-mel, als Loes en Mies de vol-gen-de mor-gen wak-ker wor-den.

E-ven la-ter komt Moe-der in de ka-mer om de meis-jes te hel-pen.

Ze kun-nen zich haast al al-leen aan-kle-den.

Ja, zo heel klein zijn ze niet meer. Loes zit al in de twee-de klas op school en Mies in de eer-ste. Het zijn dus haast al gro-te meis-jes.

Maar al de knoop-jes kun-nen ze nog niet vast-ma-ken. En dan moet Moe-der ook nog d'r haar doen.

Als ze klaar zijn, vlie-gen ze Va-der om de hals.

Hij kust zijn bei-de meis-kes op ie-de-re wang.

„Zo, rak-kers, heb-ben jul-lie lek-ker ge-sla-pen?” vraagt hij.

Va-der in het mid-den, zo gaan ze ge-armd de trap af. Dat is het eer-ste feest van-daag.

Moe-der is met de bo-ter-ham be-zig.

Als ze al-le-maal aan ta-fel zit-ten, gaat Va-der bid-den. Eer-bie-dig vou-wen Loes en Mies de han-den.

Va-der dankt den Hee-re voor Zijn be-wa-ring in de nacht en vraagt, of Hij hen ook die dag be-wa-ren wil. Dan gaan ze e-ten.

Loes eet wel vier bo-ter-ham-men; Mies drie, maar die is ook nog een jaar-tje jon-ger.

Een half uur la-ter stap-pen de twee kleu-ters hand aan hand naar school. . . .

Dat is het twee-de feest!

Moe-der staat op de stoep en zegt: „Aan de rech-ter-
kant van de weg lo-pen, hoor!”

„Ja, Moe-der!”

„En goed om de au-to's den-ken! Dag!”

„Daaaaag!”

Ze kij-ken nog eens om, ze wui-ven nog eens naar
Moe-der.

Moe-der kijkt ze lang na. . . .

4. OP SCHOOL

Loes en Mies stap-pen flink door, want ze moe-ten een
heel eind lo-pen naar school. Wel tien mi-nu-ten.

Dat vin-den ze niets erg. Ze gaan al-le-bei graag.

Ze zijn nu dicht bij de school. Al gauw zien ze Greet-je
en Jo-pie. Dat zijn haar vrien-din-ne-tjes.

Nu kun-nen ze fijn gaan knik-ke-ren! Dat is het der-de
feest!

Ze zijn zo heer-lijk aan 't spe-len, dat ze schrik-ken, als
de school-bel gaat.

„Hè, is 't nu al tijd?” roe-pen ze al-le vier.

De school-bel blijft maar lui-den: Ting-ting! Ting-ting!
Ting-ting!

Jam-mer is dat!

Maar als ze e-ven la-ter naar de juf-frouw zit-ten te
luis-te-ren, zijn ze 't heer-lij-ke spel al weer ver-ge-ten.

De juf-frouw ver-telt van-mor-gen ook zo mooi!

Het is o-ver bo-ze man-nen, die naar den ko-ning gin-
gen. Die man-nen ze-den, dat hij al-le men-sen moest

ver-bie-den, tot den Hee-re God te bid-den. Als de men-sen dan toch wil-den bid-den, moes-ten ze maar tot den ko-ning bid-den.

Die bo-ze man-nen wis-ten wel, dat Da-ni-el al-tijd tot God bad. Vast drie-maal op een dag.

En als hij het nu weer deed, moest hij in een kuil met leeu-wen ge-wor-pen wor-den. Die zou-den hem dan ver-scheu-ren en op-e-ten.

Da-ni-el wil-de den Hee-re meer ge-hoor-zaam zijn dan den trot-sen ko-ning en hij bad el-ke dag.

Dan ging hij niet in een ka-mer zit-ten, waar geen mens hem kon zien. Neen, al-le men-sen moch-ten het wel we-ten, dat hij niet kon le-ven zon-der te bid-den.

Hij bad voor het o-pen ven-ster.

Dat za-gen die bo-ze man-nen. Ze ston-den al op de loer. Ze dach-ten: nu moet die vro-me Da-ni-el in de kuil met de leeu-wen! Hal dan zal de ko-ning ons wel tot zijn vrien-den ma-ken! Dan mo-gen wij al-tijd bij den ko-ning zijn! Dan mo-gen wij bij hem in dienst ko-men, zo-als die Da-ni-el nul

Toen kwa-men die man-nen met ho-pen tot den ko-ning en zei-den, dat Da-ni-el den ko-ning on-ge-hoor-zaam was ge-weest, want dat hij tot God had ge-be-den. En daar-om vroe-gen ze, of hij nu in de kuil met de leeu-wen mocht wor-den ge-wor-pen.

Om de-ze woor-den werd de ko-ning erg ver-drie-tig. Hij wist wel, dat Da-ni-el hem trouw dien-de; hij hield veel van Da-ni-el. Zou hij hem niet kun-nen red-den?

Maar toen kwa-men die bo-ze man-nen weer.

„Gij hebt het zelf ge-zegd, o ko-ning! Nu moet gij het ook doen, want dat is de wet,“ zei-den ze. „Da-ni-el moet ster-ven! In de kuil met hem!“

De ko-ning zag wel, dat hij Da-ni-el niet kon red-den en hij liet hem in de kuil wer-pen.

Wat was hij be-droefd om Da-ni-el! Van droef-heid kon hij niet sla-pen; hij at zijn bo-ter-ham niet eens op en dronk geen wijn.

Op-eens be-dacht de ko-ning, dat de Hee-re God mis-schien zijn vriend zou kun-nen red-den. Hij zou het stel-lijk ook wel wil-len doen, want Da-ni-el vrees-de den Hee-re al-tijd.

Mor-gen zal de juf-frouw ver-der ver-tel-len.

Ze hoopt, dat de kin-der-tjes ook al-tijd ge-hoor-zaam zul-len zijn, net als Da-ni-el. Ze moe-ten maar eens den-ken aan den Hee-re Je-zus, die al-tijd ge-hoor-zaam was aan Zijn Va-der in de he-mel.

En ook Zijn ou-ders was Hij in al-les on-der-da-nig.

Zijn jul-lie al-tijd zoet, kin-der-tjes?

Loes en Mies den-ken: „Neen, niet al-tijd!“

Bid dan den Hee-re, dat Hij jul-lie ge-hoor-za-me kin-de-ren ma-ke!

5. WAT ZUL-LEN WE FIJN SPE-LENI

Het is Woens-dag-mid-dag.

Dan is er geen school.

„Wat zul-len mijn meis-kes van-mid-dag doen?“ vraagt Moe-der na het e-ten. „'t Is zulk prach-tig weer, jul-lie

moes-ten maar in de tuin gaan spe-len met de pop-pen. Dan mo-gen jul-lie thee schen-ken uit het nieu-we ser-vies-je en je krijgt er een koek-je bij."

Er gaat een ge-juich op.

In de tuin, daar kun je zo heer-lijk spe-len! Daar is een gras-veld-je met ho-ge bo-men er om-heen en daar staat een snoe-zig zo-mer-huis-je. . . . te-gen de muur van de kerk.

De meis-jes den-ken, dat er op de he-le we-reld geen mooi-er tuin is.

„En, Moe-der! mo-gen we dan vra-gen, of Jo-pie en Greet-je mee ko-men spe-len?"

Bij school spe-len ze ook al-tijd met Jo-pie en Greet-je. Die wo-nen heel aan 't an-de-re eind van de straat.

„Ja," zegt Moe-der, „dat is goed. Jul-lie mo-gen ze gaan ha-len, maar denk er om: rechts van de weg lo-pen, hoor! En voor-al de weg niet o-ver-ste-ken!"

Dat be-lo-ven de kin-de-ren. . . . ze zul-len niet op de rij-weg ko-men.

Moe-der denkt: mijn kin-de-ren zijn al zo groot, ze zul-len het wel goed ont-hou-den. Ze zul-len ook wel ge-hoor-zaam we-zen en niet op de rij-weg ko-men!

Daar gaan ze al, hand aan hand.

Ze bab-be-len druk o-ver de pret, die ze straks zul-len heb-ben.

„We gaan moe-der-tje spe-len," zegt Loes. „De pop-pen zijn dan de kin-der-tjes. En Jo-pie en Greet-je ko-men bij ons thee-drin-ken. Dat zijn twee da-mes."

Mies vindt het best.

„En dan zijn on-ze kin-der-tjes al-tijd zoet, hé!”
zegt ze.

„Na-tuur-lijk, al-tijd!” zegt Loes.

Dat vindt Mies fijn. . . . als de pop-pen stout wa-ren
. . . . wat zou dat a-ke-lig zijn!

6. WAT EEN SCHAT!

't is druk op straat.

Er rij-den veel au-to's en fiet-sen.

Het lijkt wel, of al-le men-sen haast heb-ben.

Maar zo is het ie-de-re dag. Daar zijn Loes en Mies al
aan ge-woon.

Het is ook niets erg, als ze maar niet op de rij-weg
ko-men.

Dat zul-len ze niet doen, want Moe-der wil het niet
heb-ben. Het is zo ge-vaar-lijk.

Ze kij-ken nog eens om. . . . wat zijn ze al een eind
van huis!

Moe-der heeft ze na-ge-ke-ken. . . . Nu gaat Moe-der
juist weer naar bin-nen.

Vlug stap-pen de meis-jes nu ver-der. . . .

Op-eens roept Mies: „Kijk, daar ligt een cent!”

Nu ziet Loes de cent ook. Hij ligt net tus-sen twee straat-
ste-nen in.

Met een stok-je peu-te-ren ze de cent tus-sen de straat-
ste-nen uit.

Wat zijn ze nu rijk!

„Maar die cent is niet van ons,” zegt Loes. „Die mo-gen

we niet hou-den."

Wie zou hem ver-lo-ren heb-ben?

Ja, dat we-ten ze niet.

Juist komt er een a-gent aan. Zou-den ze 't hem vra-gen?

„Durf jij?" zegt Mies.

Die a-gent is zo groot en hij kijkt zo streng!

Loes durft wel.

„Me-neer!"

„Wat is er, meis-jes?" vraagt hij vrien-de-lijk.

„We heb-ben een cent ge-von-den, me-neer!"

„Mis-schien is die cent van een ar-me man," fluis-tert Mies.

De a-gent zegt la-chend:
„En nu wil-len jul-lie, dat ik die ar-me man ga op-zoe-ken en hem de cent te-rug-geef? . . . Hoor eens, kin-der-tjes, doen jul-lie die cent maar in je spaar-pot of koopt er knik-kers voor! . . . Hoe he-ten jul-lie?"

„Ik heet Loes en dit is mijn zus-je Mies," zegt Loes.

„Zo, zo, en gaan jul-lie naar school?"

„Neen, me-neer! er is geen school!”

„Dan gaan jul-lie ze-ker wan-de-len?”

„We gaan Jo-pie en Greet-je ha-len om bij ons te komen spe-len.”

„Nu, speel dan maar pret-tig met el-kaar, hoor! Dag Loes en Mies!”

„Dag me-neer!”

7. LOES IS HEEL STOUT

De a-gent is weer ver-der ge-wan-deld.

Met gro-te stap-pen en de han-den op de rug.

De twee klei-ne meis-jes stap-pen ook ver-der.

Loes houdt de cent, die gro-te schat, ste-vig in de hand.

Ze zegt: „We mo-gen er knik-kers voor ko-pen!”

Mies zegt: „Ja, daar kun-nen we fijn mee spe-len, hè!”

„In de win-kel op gind-se hoek ver-ko-pen ze knik-kers,” weet Loes.

Nu schrikt Mies.

„Maar dan moe-ten we de straat o-ver-ste-ken! En we heb-ben Moe-der be-loofd, dat we het niet doen zou-den.”

Loes weet wel raad.

„Blijf jij hier maar op de-ze stoep staan, dan loop ik vlug naar de win-kel. 'k Ben zo te-rug.”

Mies vindt het toch a-ke-lig.

„Je krijgt er wel twaalf voor een cent,” zegt Loes. „Een hoop, hè!”

Ze laat Mies haar hand-je los en heel par-man-tig steekt ze de weg o-ver.

Een sla-gers-jon-gen zegt: „Pas maar op, zus, want daar komt een au-to aan!”

Mies kijkt haar zus-je ang-stig na. . . . o, als Moe-der het eens zag!

Op-eens denkt ze er aan, dat de Hee-re het ziet.

Hij ziet dus ook, dat Loes stout is!

Ze wordt bang.

Maar al-les gaat goed, ge-luk-kig.

Loes is al in de win-kel.

„Voor een cent knik-kers, als-’t-u-blijf!” zegt ze en legt de cent op de toon-bank.

Een vrien-de-lij-ke juf-frouw geeft haar twaalf nieu-we knik-kers voor haar cent.

„Dank u wel, juf-frouw!” zegt Loes be-leefd.

Wat een mooi-e zijn het! Rode, ge-le, groe-ne, blau-we. . . .

Vro-lijk stapt Loes de deur uit. . . .

8. HET ON-GE-LUK

Loes zal weer de straat o-ver-ste-ken.

Ze houdt het zak-je met de knik-kers om-hoog.

Als ze dicht bij Mies is, roept ze: „Kijk eens, Mies!”

Maar ze ziet niet, dat er een me-neer op de fiets aan komt rij-den.

Die me-neer rijdt heel hard, want hij moet met de trein mee. Hij is ze-ker laat. Hij heeft ook hard ge-beld.

Maar dat heeft Loes niet ge-hoord.

Ze denkt al-leen maar aan haar mooi-e knik-kers.

Wat heeft ze nu een hoop!
Want ze heeft er ook nog twee in haar zak.
Op-eens krijgt ze een har-de duw en rolt ze on-der-ste-bo-ven.
De me-neer bromt: „Kijk dan toch ook uit, kind!”
Hij springt van de fiets en vraagt: „Heb je je erg be-zeerd?”
Maar Loes kan niets zeg-gen, zo is ze ge-schrok-ken.
Mies be-gint hard te hui-len, want Loes heeft een groot gat in haar kous en haar knie bloedt. . . . het is vre-se-lijk!
De vrien-de-lij-ke juf-frouw uit de win-kel komt naar bui-ten.
Ze vraagt: „Heb je je knie be-zeerd, klei-ne meid?”
Loes kan nog niets zeg-gen.
„Gaan jul-lie maar e-ven met me mee, dan zal ik ik het wat af-was-sen,” zegt de juf-frouw.
De juf-frouw neemt Loes en Mies mee in huis en legt een pleis-ter op de wond.
Mies kijkt met een be-drukt ge-zicht-je toe.
Ze ziet net zo bleek als Loes. Dat komt van de schrik.
En zo stap-pen e-ven la-ter weer twee klei-ne meis-jes o-ver de weg. Hand aan hand, maar ze pra-ten heel wei-nig en kij-ken erg be-drukt.
Al-les is ook zo a-ke-lig.
't Is nu he-le-maal geen feest!
En wat zal Moe-der wel zeg-gen!

9. WAT MOE-DER ZEI

Hoe dich-ter Loes en Mies bij huis ko-men, hoe lang-za-mer ze lo-pen.

Ze zijn ook zo erg stout ge-weest!

Mies zegt: „Jij moet het aan Moe-der ver-tel-len, hoor Loes!”

Loes kijkt weer naar haar kous. Daar zit een groot gat in.

In haar nieu-we kous nog well

De knik-kers zijn al-le-maal weg-ge-roid. Ze heb-ben ze niet eens op-ge-raapt!

Nu ko-men Jo-pie en Greet-je ook niet met haar spe-len!

Wat een ram-pen! En het had zo'n heer-lij-ke mid-dag kun-nen wor-den!

Weer be-gon-nen de tra-nen te ko-men.

O, wat heb-ben ze nu een spijt!

Heel stil-le-tjes gaan ze het huis bin-nen.

En nog stil-ler ko-men ze in de ka-mer, waar Moe-der zit te naai-en.

„Dag, kin-der-tjes!” zegt Moe-der. „Wat zijn jul-lie gauw te-rug! En waar zijn Jo-pie en Greet-je?”

Dan op-eens, ziet ze het gro-te gat in Loes haar kous.

En de pleis-ter op haar knie.

„Wat heb-ben jul-lie ge-daan, rak-ker-tjes?” vraagt Moe-der.

Ze ziet nu ook de be-huil-de ge-zicht-jes.

Mies voor-al, ziet nog erg bleek.

Snik-kend komt dan het droe-vig ver-haal.

Moe-der kijkt nu heel ern-stig en streng.

„Zo,” zegt ze, „mijn meis-jes heb-ben dus niet ge-daan, wat Moe-der ge-zegd had! Ze zijn heel stout ge-weest. . . . dat spijt Moe-der erg!”

Maar nu wordt het zo a-ke-lic voor Loes en Mies! Ze zien nu wel, dat ze Moe-der veel ver-driet heb-ben ge-daan.

Snik-kend val-len ze Moe-der om de hals en vra-gen haar ver-ge-ving.

„Als jul-lie er veel spijt van heb-ben, zal Moe-der het je ver-ge-ven,” zegt ze en kust de be-traan-de ge-zicht-jes.

„Ver-geet ook voor-al niet, van-a-vond den Hee-re om ver-ge-ving te vra-gen!”

Ja, dat zul-len ze stel-lic doen.

Mies ziet nog heel bleek. Ze heeft ook hoofd-pijn. . . . dat heeft ze al-tijd, als ze ge-schrok-ken is.

„Mies gaat een poos-je naar haar bed-je,” zegt Moe-der, „ze moet wat rus-ten. Dan zal de hoofd-pijn wel o-ver-gaan.”

10. AL-LEEN SPE-LEN. . . .

Moe-der heeft Mies naar bed ge-bracht.

De gor-dij-nen heeft ze dicht ge-trok-ken, dan heeft Mies geen hin-der van het licht.

Moe-der zegt te-gen Loes: „Ga jij nu maar in de tuin spe-len, dan is het rus-tig in huis.”

Want die Loes is een druk-te-ma-ker!

Zon-der Mies vindt
Loes het erg saai in
de tuin. Nu kun-nen
ze el-kaar niet na-
zit-ten, nu kun-nen
ze niet bal-len. . . .
nu kan ze haast
niets!

Maar voor Mies is
het nog het erg-ste,
die moet in bed lig-
gen.

Wat zal ze nu eens gaan spe-len?

De pop-pen zijn ook zo stil van-mid-dag!

Had ze de knik-kers nu nog maar!

Twee heeft ze er nog, maar dat is te wei-nig om er mee
te spe-len. Ze gaat in het gras zit-ten en ze kijkt om
zich heen. . . .

Va-der is ze-ker uit om zie-ke men-sen te be-zoe-ken.
Wat zal die wel zeg-gen, dat ze zo on-deu-gend zijn
ge-weest!

Wat is de lucht mooi blauw! Er is maar een gro-te,
wit-te wolk, die lang-zaam weg-drijft. . . .

Loes denkt aan het vers-je:

Op een lich-te wol-ken-wa-gen
Wordt de Heer van de aard ge-dra-gen,
Vaart Hij op naar 's he-mels troon!

Zou die wolk ook zo groot zijn ge-weest? Dan kon het best.

Ze ken-de nog meer van 't vers-je:

Geeft, o zon-daars, Hem uw har-ten,
Klaagt, o kran-ken, Hem uw smar-ten,
Zegt, o ar-men, Hem uw nood!

Ja, Loes weet best, dat Moe-der haar zus-je niet be-ter kan ma-ken. Dat kan de Hee-re al-leen.

Moe-der zegt, dat Hij al-tijd naar het bid-den van de kin-der-tjes hoort.

Mies moet dan ook maar bid-den.

Ze moet vra-gen, of de Hee-re haar be-ter wil ma-ken.

Als Mies nu bidt, zal Hij haar ook ho-ren.

In de he-mel kan Hij juist heel goed het ge-bed ho-ren!

Maar die ar-me Mies moet nu sla-pen.

Jam-mer! nu zal ze wel niet bid-den.

11. IN DE HO-GE BANK

Loes is ver-drie-tig.

Alles is ook zo a-ke-lij!

En het is ei-gen-lijk al-les haar schuld ge-weest. . . . dat de knik-kers weg zijn, dat Mies nu hoofd-pijn heeft, dat Moe-der boos is. . . .

O, neen! Moe-der is ge-luk-kig niet meer boos!

Nu weet Loes al, wat ze doen zall

Zij zal den Hee-re om ver-ge-ving vra-gen!

En of Hij Mies weer be-ter wil ma-ken, want zelf kan Mies nu niet bid-den.

Ze zal in de kerk gaan. . . . daar zal ze bid-den!

Va-der zei toch al-tijd, dat de kerk het Huis des Hee-ren was. . . . dus daar woon-de Hij.

Vast-be-slo-ten stapt Loes naar de kerk-deur.

Als die nu maar o-pen is!

Ge-luk-kig staat de deur op een kier.

Heel voor-zich-tig duwt ze de zwa-re deur wat ver-der o-pen en dan stapt ze dap-per het don-ke-re por-taal bin-nen. . . .

Hul de deur naar het or-gel staat o-pen. . . . de trap gaat om-hoog, zwart en heel don-ker!

Ze weet niet waar-om, maar ze vindt het toch eng.

Vlug loopt ze het por-taal door. . . . gauw die gro-te deur o-pen. . . . dan is ze in de kerk.

Wat is 't hier stil!

En wat staan er een hoop gro-te ban-ken!

Het is net, of die ban-ken haar aan-kij-ken. . . . of ze vra-gen wil-len: „Wat kom je hier doen, Loes?”

Ze loopt maar gauw naar vo-ren. Daar, heel voor-aan, is de preek-stoel, waar Va-der al-tijd op staat.

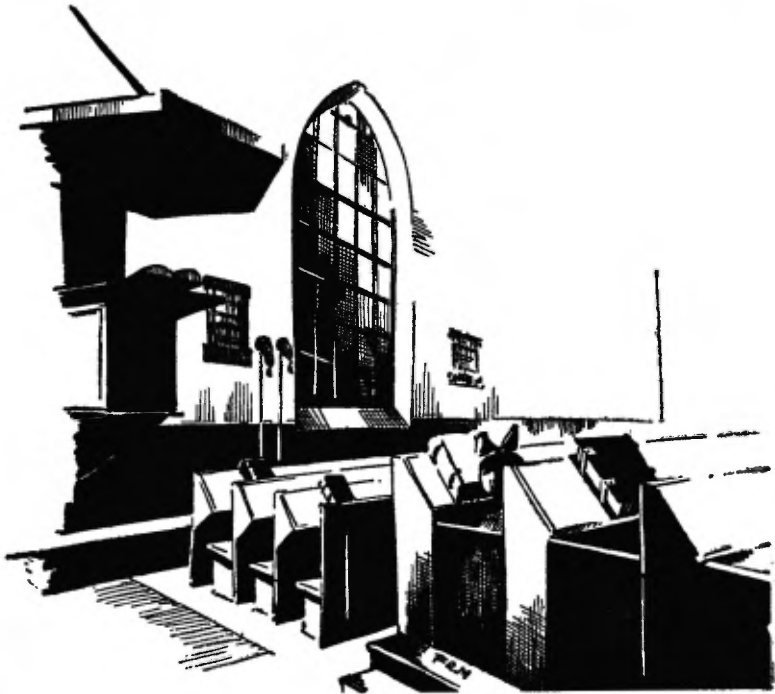
En ginds is de ho-ge bank, waar zij 's Zon-dags zit met Moe-der en Mies.

Ze stapt de twee trap-jes op en als ze dan op haar teen-tjes gaat staan, kan ze net bij het schuif-je.

Ze trekt. . . . ze trekt nog eens. . . .

Ge-luk-kig! het deur-tje gaat o-pen en Loes schuift de bank in.

Ze ver-dwijnt ge-heel in de gro-te, ho-ge bank. . . .
nu kan nie-mand haar zien!!!!
Al-leen de ro-de strik in haar haar komt nog net bo-ven
de rand van de bank uit, als een gro-te vlin-der, die
o-ver de rand van het hout kruipt.
Maar dat weet Loes niet. Ze gaat op haar knie-tjes lig-
gen, vouwt de han-den en sluit de oog-jes. . . .
Dan klinkt haar stem-me-tje eer-bie-dig: „Lie-ve
Hee-re, wilt U ons als-'t-u-blijft ver-ge-ven, dat wij on-

ge-hoor-zaam zijn ge-weest en wilt U Mies weer gauw be-ter ma-ken? Moe-der is ook niet meer boos op ons. Om Je-zus' wil, a-men."

12. AL-LES IS WEER GOED

Loes heeft niet ge-hoord, dat er ie-mand de kerk is bin-nen-ge-ko-men.

Ze heeft ook niet ge-hoord, dat een stem roept: „Loes, ben je hier?"

Dat is Moe-der, die eens in de tuin naar haar meis-je kwam kij-ken.

Maar in de tuin was nie-mand.

De pop-pen la-gen op het gras-veld. Maar Loes was er niet.

Toen had Moe-der ge-zien, dat de deur van de kerk o-pen stond.

„Loes zal toch niet in de kerk zijn?" denkt ze. „Ik moet maar eens e-ven gaan kij-ken."

Ze loopt het por-taal van de kerk in en ziet ook de twee-de deur o-pen staan.

Hé, dat is vreemd!

Als ze ook die deur door-gaat, hoort ze ie-mand pra-fen.

Dat is Loes haar stem.

Ze hoort nog net de laat-ste woor-den. Dan be-grijpt Moe-der al-les.

E-ven nog wacht ze. Dan zegt ze, wat har-der: „Loes!"

Als Loes haar moe-der ziet, komt ze vlug uit de bank,

slaat bei-de arm-pjes om Moe-ders hals en fluis-tert haar in 't oor: „Denkt u ook, dat de Hee-re Je-zus nu niet be-droefd meer is?”

Moe-der geeft haar meis-je een kus en zegt: „Om-dat de Hei-land ge-zien heeft, dat je be-rouw hebt, wil Hij je nu al-les ver-ge-ven. Bid Hem maar el-ke dag, dat Hij je een ge-hoor-zaam kind-je maakt!”

„Ja, Moe-der!” zegt Loes zacht.

Al het a-ke-li-ge is nu ge-luk-kig weg. . . .

Aan Moe-ders arm gaat ze de kerk weer uit.

Nu gaat Moe-der kij-ken, of Mies wak-ker is. . . .

Een poos-je la-ter spe-len de klei-ne meis-jes sa-men in de tuin.

Want Mies is weer be-ter.

Mies is weer be-ter. . . . en al-les is weer goed!

